

VRAAG

Ik ben niet met het geloof opgevoed. Ik ga nu ongeveer 4,5 jaar naar de kerk. Thuis ben ik de enige die ermee bezig is. Ik durf niet met het geloof bezig te zijn waar andere mensen thuis bij zitten. Er worden heel vaak vervelende opmerkingen gemaakt. Deze opmerkingen zijn meerdere keren naar m'n hoofd geslingerd: "De Bijbel is een sprookjesboek" en "Het is allemaal onzin." Thuis vragen ze heel soms weleens naar dingen, maar ik krijg nooit de kans om het echt uit te leggen. Voordat ik antwoord kan geven, worden er al vervelende opmerkingen gemaakt. Er is veel negativiteit.

Ik weet soms echt niet meer hoe ik daarmee om moet gaan. Ik ben bang dat de negativiteit alleen maar toeneemt als ik erover begin tegen m'n ouders. Bidden vind ik soms lastig, het voelt dan al snel egoïstisch. Ik weet ook niet zo goed of ik er in de kerk over kan praten. Heeft iemand tips om hier beter mee om te gaan?

Hartelijke groet, een jongere (20 jaar).

ANTWOORD

Beste jongere,

Hartelijk dank voor je vraag, het trof mij diep. Zelf heb ik als pastor een aantal keren meegemaakt dat jongeren tot geloof kwamen terwijl hun ouders er niets van moesten hebben. Deze jongeren zijn nu inmiddels ouders van kinderen en ze hebben hun geloof behouden. Laat dat in elk geval een bemoediging zijn. Ik denk even aan psalm 27 vers 10. Lees die psalm maar eens in zijn geheel. Maar hoe nu verder?

Ik denk dat twee zaken heel belangrijk zijn. In de allereerste plaats is het belangrijk om het gesprek met Jezus aan te gaan. Vaak denken mensen bij het bidden dat we van alles moeten vragen, maar juist in je eigen woorden en je eigen taal met de Heere Jezus spreken zal je doen groeien in geloof. Zeg gewoon wat je nu ook schrijft. Leren spreken met Jezus vergt oefening. Je bent het misschien niet gewend. Ik raad je aan om een half uur per dag te gaan wandelen en al wandelende met open ogen en je handen in de zakken wat mij betreft je verhalen, je vragen, je zorgen aan Hem te vertellen. Ik kan je garanderen dat na een bepaalde tijd dat half uur zo maar om is. Zelf begin ik vaak te vertellen wat ik die dag gedaan heb, wie ik ontmoet heb, waar ik geweest ben, enzovoort. Echt waar, de Heere Jezus is geïnteresseerd in jouw leven, je hobby's, je werk, je

studie, in alles. Je zult merken dat Hij jou echt zaken op het hart zal leggen en je zal bemoedigen of zelfs aan het werk zal zetten.

Ten tweede is het goed om een maatje te hebben, of misschien een vaderfiguur. Kijk eens om je heen in de kerk die je bezoekt of vraag aan je predikant, voorganger of ouderling/oudste of zij iemand weten die jou kan helpen in het groeien naar geestelijke volwassenheid. Misschien hebben jullie (jeugd) kringen in de kerk, of andere cellen waar je bij kunt aansluiten?

Tot slot verbaas je niet dat de mensen in jouw directe omgeving negatief (lijken te) zijn. Ik zou bijna zeggen, wees blij. Ze reageren tenminste. Niets is zo erg als mensen om je heen die heel vriendelijk en respectvol jou bejegenen en verder hun eigen weg gaan. Er komt een tijd dat je wel sterk genoeg bent om te getuigen en te vertellen van jouw Heer' en Heiland. Forceer het niet. Voel je ook niet schuldig als je niet weet wat je moet zeggen. Ik moet even denken aan twee mensen die mij in mijn jonge jaren met vuur en zwaard bestreden hebben en nu al vele jaren enthousiaste Heilsoldaten zijn.

Ter bemoediging Openbaring 2 vers 25: "Houd vast aan wat je hebt totdat Ik kom."

Piet Speelman